

Strong Verb

Strong verb คือคำกริยาที่มีการเปลี่ยนเสียงสระภายใน (**Internal Vowel Change**) เมื่อแสดงอดีตกาล การเปลี่ยนแปลง เสียงสระดังกล่าวแบ่งออกเป็น ๗ กลุ่มด้วยกัน เรียกว่า **ablaut series, strong verb** จะมีการกระจายออกเป็น ๔ ส่วนด้วยกัน

ส่วนที่ ๑ **infinitive**

ส่วนที่ ๒ **preterit** หรือ **Past tense** ของประธานบุรุษที่ ๑ และบุรุษที่ ๓ เอกพจน์

ส่วนที่ ๓ **preterit** หรือ **past tense** ของประธานพหูพจน์ทุกบุรุษ

ส่วนที่ ๔ **past participle**

Class I จะมีการ เปลี่ยนแปลง เสียงสระ เป็น /T, ā, ī, I /

infinitive	preterit(first and third person sing.)	preterit(plural)	past participle
bīdan (await)	bād	bidon	biden
bītan (bite)	bāt	biton	biten
drīfan (drive)	drāf	dri fon	drifen
rīdan (ride)	rād	ridon	riden
rīsan (rise)	rās	rison	risen
scīnan (shine)	scān	scinan	scinen
wrītan (write)	wrāt	writon	writen

Class II จะมีการ เปลี่ยนแปลงสระเป็น /ē หรือ ii, æ, ʊ และ ʊ /

bēodan (command)	bēad	budon	boden
cēowan (chew)	cēaw	cuwon	cowen
crēopan (creep)	crēap	crupon	cropen
scēotan (shoot)	scēat	scuton	scoten

คำที่มี **infinitive** ออกเสียง /u/

būgan (bow)	bēag	bugon	bogen
lūcan (lock)	lēac	lucon	locen
scūfan (shove)	scēaf	scufan	scofen

Class III คำกริยากลุ่มที่ ๓ นี้จะมีเสียงพยัญชนะท้ายใน stem เป็นพยัญชนะชั้น ๒ เสียง ซึ่งมีเสียงแรกเป็นเสียงนาสิก /m, n/ หรือเป็นเสียง liquid /l, r/

คำกริยากลุ่ม ๓ นี้จะแบ่งออกเป็น กลุ่มย่อย ๆ อีกหลายกลุ่มคือ

๑. คำกริยาที่มี **stem** เป็นเสียงนาสิก /m, n/ กับพยัญชนะชั้นอีก ๑ เสียง จะมีการกระจายของเสียงสระเป็น /I, a, U และ u/

bindan (bind)	band	bundon	bunden
drincan (drink)	dranc	druncon	druncen
singan (sing)	sang	sungon	sungen
swimman (swim)	swamm	swummon	swummen

b. คำกริยาที่มี **stem** เป็นเสียง liquid /l/ กับเสียงพยัญชนะอีก ๑ เสียง จะมีการกระจายของเสียงสระเป็น /e, ae, u และ o/

delfan (dig)	dealf	dulfon	dolfen
helpan (help)	healp	hulpon	holpen
meltan (melt)	nealt	mlton	molten
melcan (milk)	mealc	mulcon	molcen

๓. คำกริยาที่มี **stem** เป็นเสียง liquid /r/ หรือ /h/ กับเสียงพยัญชนะอีก ๑ เสียง จะมีการกระจายของเสียงสระเป็น /eo, ae, u และ o/

ceorfan (carve)	cearf	curfon	corfen
feohtan (fight)	feaht	fuhton	fohten
hweorfan (turn)	hwearf	hwurfon	hworfen
weorpan (cast)	wearp	wurpon	worpen

ยังมีคำกริยาในกลุ่ม ๓ อีกหลายคำที่มี **stem** เป็นเสียงพยัญชนะอื่น ๆ นอกจาก **nasal**, liquid หรือ /h/ จะมีการกระจายของเสียงสระเป็น /ε หรือ I, æ, ʊ และ ʊ หรือ ʊ/

bregdan (move)	brægd	brugdon	brogden
berstan * ¹ (burst)	bærst	burston	borsten
frignan (inquire)	frægn	frugnon	frugnen

Class IV คำกริยาในกลุ่มที่ ๔ นี้จะมีเสียงพยัญชนะใน stem ลงท้ายด้วยพยัญชนะ ๑ เสียงเกือบทุกคำจะเป็นเสียง liquid /l, r/ หรือเสียง nasal นอกจากคำ **brecan** ซึ่งเป็นคำกริยาในกลุ่ม ๔ ที่มีพยัญชนะใน stem ลงท้ายด้วยเสียง /k/

กลุ่มนี้จะมี **ablaut** หรือ **gradation** เป็น /ε, æ, ǣ, ʊ/

beran (bear)	bær	bǣron	boren
brecan (break)	bræc	brǣcon	brocen * ²
stelan (steal)	stæl	stǣlon	stolen

---

*¹ ในสมัยเยอรมันิคจะมีรูป **brestan** ซึ่งจะเกิดการสับเสียง (metathesis)

ในสมัย OE เป็น **berstan**

*² คำกริยา **brecan** นี้เคยเป็นคำกริยาในกลุ่ม **Class IV**

คำกริยาอีก ๒ คำ ในกลุ่มนี้มี **stem** ลงท้ายด้วยพยัญชนะนาสิกจะมี **ablaut**

ที่ต่างออกไป

ninan (seize, take)	nam (nōm)	nōmon (nāmon)	nunen
cunan (cone)	cōm	cōmon	cumen

Class V คำกริยาในกลุ่มที่ 5 นี้จะมี **stem** ลงท้ายด้วยพยัญชนะ 1 เสียง เป็นเสียงอื่น ๆ

ที่ไม่ใช่เสียง **liquid** หรือ **nasal** และจะมี **ablaut** เป็นเสียง /ε, æ, ǣ และ e/ จะ

เห็นว่าคำกริยาในกลุ่ม 5 นี้จะมีการกระจายของเสียงสระคล้ายคลึงกับกลุ่ม 4 แต่จะต่างกันว่า

past participle

metan (measure)	mæt	mǣton	meten
specan (speak)	spæc	spǣcon	specen
tredan (tread)	t rsd	trǣdon	treden
wegan (carry)	wæg	wǣgon	wegen

คำกริยาบางคำในกลุ่มนี้มีเสียงสระต่างไปใน **preterit singular**

etan (eat)	ǣt	ǣton	eten
fretan (devour)	frǣt	frǣton	freten

บางคำมีการเปลี่ยนแปลงทางไวยากรณ์กับเสียงพยัญชนะ

cwēpan (say)	cwæp	cwǣdon	cweden
---------------------	------	--------	--------

Class VI คำกริยาในกลุ่มที่ 6 นี้จะมีเสียงสระใน infinitive และ past participle

เหมือนกันคือ /a/ และใน preterit ทั้งเอกพจน์และพหูพจน์เป็น /ō/ คือมีการกระจายเป็น

/a, ō, ȝ และ a /

dragan (draw)	drög	drögon	dragen
faran (go)	för	föron	faren
scacan (shake)	scōc	scōcon	scacen
scafan (shave)	scōf	scōfon	scafen
standan (stand)	stöd	stōdon	standen ^{*1}
wascan (wash)	wōsc	wōscan	wascen

Class VII คำกริยาในกลุ่มที่ 7 นี้เรียกว่า reduplicating เพราะแต่เดิมในภาษา Gothic คำกริยาในกลุ่มนี้จะมีการแสดงอดีตกาลด้วยการเติม prefix ซึ่งมีเสียงเดียวกับใน stem เข้ากับคำกริยา prefix ที่เติมจะมีลักษณะเป็นพยางค์ 1 เสียง กับสระ /ε/ (สมัย Gothic ใช้สะกดด้วย aí) เช่น slēpan-saíslēp (sleep, slept) lētan-laílot (permit, permitted) ที่สำคัญภาษาในกลุ่มเยอรมนิกอื่น ๆ ลักษณะนี้จะหายไปไม่ปรากฏ ความจริงลักษณะการแสดงกาลแบบ Reduplicating นี้เป็นการแสดงวิธีหนึ่งที่สำคัญในภาษาอินโดยูโรเปียน เช่น ภาษาละติน มีการแสดง perfect dedi, cecini และ cecide เป็นต้น

คำกริยาในกลุ่มนี้จะแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มย่อยคือ กลุ่มที่มีเสียงสระใน preterit เป็น /ē/ และอีกกลุ่มจะเป็นเสียง /ēo/ ส่วน infinitive และ past participle จะมีเสียงสระเดียวกัน

---

*¹standan จะมีเสียงนาสิก /n/ เฉพาะ infinitive และ past participle

๑. คำกริยาที่มีเสียง /ē/ ใน **preterit**

hātan (call)	hēt	hēton	hāten
blāndan (blend)	blēn	blēndon	blānden
lātan (pernit)	lēt	lēton	lāten
slāpan (sleep)	slēp	slēpon	slāpen ^{*1}

๒. คำกริยาที่มีเสียง /ēo/ ใน **preterit**

bēatan (beat)	bēot	bēoton	beaten
blāwan (blow)	blēow	blēowon	blāwen
cnāwan (know)	cnēow	cnēowon	cnāwen
gangan (go)	gēong	gēongon	gāngen
fealdan (fold)	fēold	fēoldon	fealden
feallan (fall)	fēoll	fēollon	feallen
healdan (hold)	hēold	hēoldon	healden
flōwan (flow)	flēow	flēowon	flōwen
grōwan (grow)	grēow	grēowon	grōwen

---

^{*1} slāpan บางครั้งแสดงอดีตกาลด้วย weak preterit ได้คือ slāpte

Strong Verbs ทั้ง ๗ กลุ่มนี้ จะมีการเติมปัจจัยท้ายคำเมื่อกระจายกับประธาน
บุรุษต่าง ๆ ทั้งในปัจจุบันกาลและอดีตกาลเช่นเดียวกันทั้ง ๗ กลุ่มดังนี้
bīdan (class I) และ bēodan (class II)

INDICATIVE

		<u>Present</u>	<u>ending</u>	
Sing.	1	bīde	bēode	-e
	2	bītst, bīdest	bītetst, bēodest	-est
	3	bitt , bīdeþ	biett , bēodeþ	-eþ
Plur.	1, 2, 3	bīdaþ	bēodaþ	-aþ

		<u>Preterit</u>	<u>ending</u>	
Sing.	1	bād	bēad	
	2	bide	bude	e
	3	bād	bēad	
Plur.	1, 2, 3	bedon	budon	on

SUBJUNCTIVE

		<u>Preterit</u>
Sing.	1, 2, 3	bīde
Plur.	1, 2, 3	bīden

		<u>Preterit</u>
Sing.	1, 2, 3	bide
Plur.	1, 2, 3	biden

IMPERATIVEPresent

Sing. 2	bīd	bēod
Plur. 1	bīdan	bēodan
2	bīdaþ	bēodaþ

Syncopation และ Assimilation ของ Strong Verb

คำกริยา **Strong Verb** ที่กระจายกับประธานบุรุษที่ ๒ และที่ ๓ ปัจจุบันกาล **Indicative mood** ที่มีปัจจัย -est และ eþ นั้น เสียง /e/ ที่สะกด e มักจะหายไป (**syncopated**) และ เสียงพยัญชนะท้ายใน stem ซึ่งเป็นเสียง /d, t, θ, ǝ หรือ g/ ก็จะมี **assimilate** เข้ากับ st และ þ เช่น

ic bīde (I await)

þū bitst (bidest)

hē bitt (bideþ)

bīdest นั้นต่อมา e จะหายไปเมื่อเกิด dst ขึ้นจึงต้องมี assimilation เนื่องจาก d เป็นเสียงโฆษะ และ 'st เป็นเสียงอโฆษะ st จึง assimilate ให้ d เป็นอโฆษะด้วยจึงกลายเป็น tst หรือ bītst

bideþ นั้นเนื่องจาก e จะหายไป dþ จะเป็น เสียงติดกันมี voicing ต่างกัน และฐานที่เกิดต่างกัน /d/ เป็น alveolar voiced และ þ /θ/ เป็น interdental voiceless ตอนแรก /θ/ assimilate /d/ ให้เป็นอโฆษะด้วยกันคือเป็น /t/ แล้ว /θ/ ก็เปลี่ยนฐานกรณ์ ให้เหมือน /t/ ด้วยคือ /θ/ → /t/ deþ จึงเป็น tt คือ hē bitt

syncopation และ **assimilation** ของ **strong Verb** ที่กระจายกับ

ประธานบุรุษที่ ๒ และ ๓ **Indicative Present** มีตัวอย่างอื่น ๆ ดังนี้

bindan (III) = **bind** þū **bintst (bindest)**

hē **bint** (bindeþ)

cuman (IV) = **come** þū **cymst (cunest)**

hē **cymþ** (cumeþ)^{*1}

faran (VI) = **go** þū **færst (ferest)**

hē **færþ** (færeþ)^{*2}

hatan (VII) = **command** þū **hætst (hätst)**

hē **hätt** (häteþ)

การกระจาย **anomalous verbs**

anomalous verb ในสมัย **OE** **bēon (be; , dōn (do), willan (will)**

มีดังต่อไปนี้

INDICATIVE

Present

Sing. 1	eom (bēo)	dō	wille
2	eart (bist)	dēst	wilt
3	is (biþ)	dēþ	wile (wille)
Plur. 1, 2, 3	sindon	dōþ	willað

^{*1} เกิด **umlaut** กับเสียงสระและเกิด **syncopation** แต่ /m/ ไม่

assimilate กับ st หรือ þ

^{*2} เหมือน **cuman**

Preterit

Sing.	1	wæs	dyde	wolde
	2	wære	dydest	woldest
	3	wæs	dyde	wolde
Plur.	1, 2, 3	wæron	dydon	woldon

SUBJUNCTIVEPresent

Sing.	1, 2, 3	sīe (bēo)	dō	wille
Plur.	1, 2, 3	sien (bēon)	dōn	willen

Preterit

Sing.	1, 2, 3	wære	dyde	wolde
Plur.	1, 2, 3	wæren	dyden	wolden

IMPERATIVE

Sing.	2	bēo (wes)	dō
Plur.	1, 2	bēoþ (wesaþ)	dōþ

ภาษาถิ่นทางเหนือบริเวณ Northumbrian จะใช้ปัจจัย es แทน eþ ท้ายคำกริยาปัจจุบันกาลของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ และ as แทน aþ ท้ายคำกริยาปัจจุบันกาลของประธานพหูพจน์

วิวัฒนาการของคำกริยาในสมัย Middle English

ในสมัย Middle English ได้เกิดปรากฏการณ์ที่สำคัญกับคำกริยา ๒ ประการ คือ

๑. **Strong Verbs** ได้สูญหายไปเป็นจำนวนมาก

1๐. **Strong Verbs** บางคำได้กลายเป็น **Weak Verbs**

ในสมัย OE Strong Verbs เป็นคำกริยากลุ่มสำคัญและมีเป็นจำนวนมาก ในสมัย ME คำกริยาประเภท strong verb ได้ลดจำนวนน้อยลง^{*1} และในสมัยนี้ได้มีคำกริยาใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้น เป็นคำกริยาที่นำมาจากคำนามและคำคุณศัพท์ หรือเป็นคำกริยาที่ยืมมาจากภาษาอื่น คำกริยาใหม่ ๆ เหล่านี้จะแสดงอดีตกาลด้วย dental suffix /t, d/ ที่เรียกว่าเป็น weak verb หลังจากชัยชนะของชาวนอร์มันแล้ว คำในภาษาอังกฤษที่มาจาก OE ได้สูญหายไปเป็นจำนวนมาก และในจำนวนนี้เองที่คำกริยา strong verb ได้สูญหายไปเป็นจำนวนมาก ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันจึงมี strong verb เป็นเพียงส่วนน้อย เพราะบางส่วนของที่เหลือได้กลายเป็น weak verb ไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากปี ค.ศ. ๑๑๕๐ จำนวนของ strong verb ที่หายไปสมัย ME นี้จะหายไปประมาณ ๑ ของ OE จำนวนประมาณ ๕๐ คำ^{*2} ไม่สามารถค้นหาได้จากหลักฐานที่เป็นภาษาเขียน แต่มีบางคำปรากฏในภาษาพูด สรุปแล้วในสมัย ME คำกริยา strong verb มากกว่า ๑๐๐ คำ ได้สูญหายไปในตอนต้นยุค ME และต่อมาในปลาย ME ได้หายไปประมาณ ๓๐ คำ และอีก ๓๐ คำ ในศตวรรษที่ ๑๖ และ ๑๗^{*3} ยกเว้นในภาษาถิ่นบางแห่งยังมีการใช้ในการพูดจาวงกันอยู่บ้าง

---

^{*1} จะเห็นได้ว่าในสมัยปัจจุบันจะมี weak verb ซึ่งเป็นคำกริยาที่แสดงอดีตกาลด้วย dental suffix /t, d/ เป็นจำนวนมากกว่าคำกริยาชนิดที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระภายใน weak verb ในปัจจุบัน เช่น *bissed* /t/ และ *believed* /d/

^{*2} Baugh and Cable, p. 163.

^{*3} Baugh and Cable, p. 163.

คำกริยา Strong Verb ที่เปลี่ยนสภาพเป็น weak verb

ภาษาทุกภาษาจะมีวิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงที่คล้ายคลึงกันคือ จะเปลี่ยนสภาพให้เข้ากับกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติ เพื่อให้ง่ายในการพูดจา จึงเห็นได้ว่าคำกริยา OE Strong Verb ที่มีถึง ๗ กลุ่มด้วยกัน เช่น กลุ่มที่ ๑ ที่มีการเปลี่ยนจาก infinitive ไปสู่อดีตกาลคือ wriġtan → wriġat, riġdan → riġad หรือในกลุ่มที่ ๒ brūcan (enjoy) → brēac หรือ flēotan (float) → flēat และกลุ่มอื่น ๆ อีก ๕ กลุ่ม จะเป็นการกระจายคำที่ยุ่งยากซับซ้อน เมื่อเทียบกับการกระจายของ weak verb ซึ่งมีลักษณะการเติม dental suffix ที่ง่ายกว่าและมีกฎเกณฑ์ของภาษาที่แน่นอนกว่า และมีเหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ ในสมัย ME นี้ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาของคนชั้นต่ำ เนื่องจากชนชั้นสูงและชนชั้นกลางเปลี่ยนมาใช้ภาษาฝรั่งเศส พวกชนชั้นต่ำจึงรู้สึกพอใจกับการเปลี่ยนรูปคำกริยาแบบ strong ไปสู่แบบ weak ซึ่งเป็นการเปลี่ยนรูปที่ง่ายและเป็นธรรมชาติ อันที่จริงในสมัย OE เองก็มีความพยายามที่จะเปลี่ยนจาก Strong เป็น weak อยู่บ้างเหมือนกัน แต่ยังไม่ปรากฏแน่ชัด เช่นคำกริยา OE riġdan (advise) และ sceođian (injure) และกลายเป็น weak verb ในสมัย OE มาแล้วในขณะที่คำกริยา Strong verb อื่น ๆ จะกลายเป็น weak verb เฉพาะในบางโอกาสเท่านั้น เช่น dwiġnan (disappear) และคำกริยาอื่น ๆ อีกประมาณ ๑๐ คำ ได้กลายเป็น weak verb ในสมัยศตวรรษที่ ๑๒ ซึ่งคำกริยาเหล่านี้ก็ได้กลายเป็น weak verb บ้างแล้วในสมัย OE แต่มีได้บันทึกไว้เป็นหลักฐานแน่นอน ต่อมาในสมัยศตวรรษที่ ๑๓ การเปลี่ยนรูปคำกริยาในลักษณะนี้ยิ่งเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการใช้ในวงวรรณกรรม คำกริยาซึ่งเคยเป็น strong verb ได้แก่ bow, burn, climb, flee, flow, help, mourn, row, step, walk ได้กลายเป็น weak verb และยิ่งเห็นชัดเจนที่สุดในสมัยศตวรรษที่ ๑๔ มีคำกริยาอีกไม่น้อยกว่า ๓๒ คำ ได้เปลี่ยนจาก strong เป็น weak แต่หลังจากศตวรรษที่ ๑๔ แล้ว การเปลี่ยนแปลงเริ่มลดน้อยลง เพราะในสมัย Renaissance ภาษาอังกฤษได้เริ่มมีรูปแบบที่แน่นอน เพราะมีเครื่องพิมพ์ดีดเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามในสมัยศตวรรษที่ ๑๕ ได้มี weak verb ที่เกิดขึ้นจาก strong verb อีกประมาณ ๑๒ คำ

คำกริยา strong verb บางคำจะแสดงอดีตกาลได้ทั้ง ๒ แบบ คือ จะมีรูปที่เป็น strong ก็ได้ weak ก็ได้ แล้วแต่ผู้ใช้จะเลือกเอาแบบไหน *1 เช่นรูปแสดงอดีตกาลของคำกริยา ache จะใช้รูป oke ในช่วงสมัยศตวรรษที่ ๑๕ และใช้รูป ached ในสมัยต่อ ๆ มาอีกหลายศตวรรษ นอกจากนี้ยังมีการใช้รูป stope (จาก step) แล้วเปลี่ยนเป็น stepped หรือ rewe (จาก row) แล้วเป็น rowed

คำกริยา climb ในสมัยศตวรรษที่ ๑๓ ได้เปลี่ยนเป็นแบบ weak verb และก็ยังมีการใช้รูป strong verb "clomb" *2 ทั้งในสมัย Chaucer, Spenser และ Dryden ในสมัยศตวรรษที่ ๑๖ มีการใช้อดีตกาลของ yield ด้วย yold และ yielded และใช้ shove และ shaved ของคำกริยา shave ทั้ง ๒ คำนี้เคยใช้รูป weak verb มาก่อน

คำกริยา strong verb ที่ยังปรากฏในปัจจุบัน

ปรากฏว่าในปัจจุบันมีคำกริยา strong verb จาก OE หลงเหลืออยู่ประมาณ ๖๘ คำ ในจำนวน ๖๘ คำนี้ มีประมาณ ๑๓ คำ ที่แสดงอดีตกาลทั้งแบบ strong และ weak แต่ก็มีคำกริยาที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ อีกมากที่ใช้รูป strong verb ในปัจจุบัน

---

*¹ เหมือนปัจจุบัน คำกริยา **dive** อาจใช้รูป **past tense** เป็น **dove** หรือ **dived**, **learn** อาจใช้รูป **learnt** หรือ **learned** ก็ได้

*² ในปัจจุบัน ภาษาถิ่นในสหรัฐอเมริกาเองก็แสดงอดีตกาลของคำกริยา **climb** ด้วย strong verb ทางเหนือและทางใต้ใช้ **clim** ภาคกลางใช้ **clum** เป็นต้น

คำกริยา strong verb ที่เหลือมาจาก OE มีรูปเปลี่ยนแปลงไปก็มี แต่ส่วนใหญ่จะเป็นวิวัฒนาการจากรูปอดีตกาลแต่เดิมนั้นเองหรือบางคำก็รับรูป past participle มาใช้เป็น past เช่นคำกริยา cling, sting และ spin ควรจะมีรูปอดีตกาลเป็น clang, stang และ span เหมือนกับคำ OE singan (sing) ที่ปัจจุบันมีรูปอดีตกาลเป็น sang แต่คำกริยาทั้ง ๓ คำ ที่กลับนำรูป past participle และ past tense ที่ใช้กับประธานพหูพจน์มาใช้แทนรูปแสดงอดีตกาลคือ clung, stung และ spun อีกตัวอย่างหนึ่ง เช่นคำกริยา slide มาจาก OE slīdan ซึ่งมีรูป past tense เอกพจน์ slād พหูพจน์ slidon และ past participle sliden โดยใช้รูป i ทั้งใน preterit plural และ past participle ดังนั้น past tense ของ slide ควรจะใช้ slode เหมือน writan ปัจจุบันใช้รูปอดีตกาลคือ wrote แต่คำ slide กลับใช้รูปอดีตกาลเหมือนพหูพจน์และ past participle คือ slide → slid → slid

วิวัฒนาการการเติมปัจจัยท้ายคำกริยาเมื่อกระจายกับประธานต่าง ๆ

เนื่องจากปรากฏการณ์ที่ออกเสียง /ə/ สะกดด้วย e ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก ทำให้การเติมปัจจัยท้ายคำกริยาทั้งปัจจุบันและอดีตกาลที่กระจายกับประธานบุรุษต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปปัจจัย e, est, eþ และ aþ ก็จะกลายเป็น e, est, eth และ eth โดยออกเสียง e เป็น /ə/ และภาษาถิ่นทางใต้ก็จะเติม eth เข้ากับคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ และพหูพจน์ ส่วนภาษาถิ่นทาง Midland ได้รับอิทธิพลการเติมปัจจัยทางภาคเหนือซึ่ง OE ใช้ es แทน eþ และ as แทน aþ ทาง Midland จึงใช้ es กับคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ และใช้รูป en ซึ่งเป็นพหูพจน์ของ subjunctive มาใช้ใน indicative plural เพื่อให้รูปปัจจัยของคำกริยาพหูพจน์แตกต่างไปจากคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ ในสมัย ME จึงใช้รูปทั้ง eth และ es กับคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ ปัจจุบันกาลและ eth หรือ en กับพหูพจน์ทุกบุรุษ เพราะแม้แต่ Shakespeare ยังเคยเขียนประโยค "she driveth and then dreames" โดยใช้ปัจจัยทั้ง eth และ es ในประโยคเดียวกัน

สำหรับปัจจัยที่เติมท้ายคำกริยาอดีตกาลกับประธานบุรุษต่าง ๆ เนื่องจากในสมัย OE ใช้ e, est, e, on ใน weak verb และ -, e, -, on ใน strong verb จึงมีการเปลี่ยนเสียง /e/ เป็น /ə/ ในส่วนที่สะกด e และเปลี่ยนจาก on → en ออกเสียง /ən/

ลักษณะของปัจจัยท้ายคำกริยาในสมัย ME มีลักษณะดังนี้

Strong Verb Present tense

Indicative

Sing 1	singe	fīnde
2	singest	fīndest
3	singeth, singes	fīndeth, fīndes
Plur. 1, 2, 3	singen, singes	fīnden, fīndes

Subjunctive

Sing,	singe	fīnde
Plur.	singen	fīnden

Imperative

Sing.	sing	fīnd
Plur.	singeth	fīndeth

Weak Verb Present tense

Indicative

Sing. 1	kisse
2	kissest
3	kisseth, kisses
Plur. 1, 2, 3	kissen, kisses

Subjunctive

Sing.	kisse
Plur.	kissen

Imperative

Sing.	kiss
Plur.	kisseth

PreteritStrong V. Weak V.

Sing. 1	sang	kiste
2	sange	kistest
3	sang	kiste
Plur. 1, 2, 3	sungen	kisten

วิวัฒนาการของคำกริยาในสมัย Early Modern Englishการเติมปัจจัยท้ายคำกริยา

ในสมัย ME ทางตอนใต้และทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ในอังกฤษจะใช้ปัจจัย
ท้ายคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ ปัจจุบันกาล ตลอดทั้งยุค ME โดยเฉพาะ
ในงานประพันธ์ของชอเซอร์วิที่มีชื่อเสียงที่สุดในยุคนั้น เช่นการใช้คำ telleth, giveth,
saith (says) และ doth^{*1} (does) แต่ภาษาถิ่นทางเหนือจะเติมเสียง fricative

---

^{*1} ในสมัย ME ก่อนเติมปัจจัย eth ถ้าคำกริยาลงท้ายด้วยสระจะเติมเฉพาะ
th ตัด e ทิ้งไป

/s/ แทน interdental /θ/ ก็จะเติม es ในปลายสมัย ME ภาษาถิ่นทางเหนือมีอิทธิพล ต่อทางใต้และทางภาคตะวันออกเฉียงใต้มาก และยิ่งทวีมากขึ้นในศตวรรษที่ ๑๖ ได้มีการใช้ tells, gives และ says^{*1} ขึ้นแทนปัจจัย eth แต่คำกริยาบางคำยังคงใช้ eth เหมือน เดิมอยู่ เช่น doth อย่างไรก็ตาม ในปลาย ME และต้น ENE มีการใช้ปัจจัยทั้งสองชนิดท้าย คำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ ปัจจุบันกาลปะปนกัน เช่นจากบทประพันธ์ของ Williams Shakespeare เรื่อง Merchant of Venice นางปอร์เซียได้กล่าวว่า

The quality of mercy is not strain'd,
It droppeth as a gentle rain from heaven
Upon the place beneath: it is twice bless'd;
It blesseth him that gives and him that takes:

"อันความกรุณาปราณี

จะมีใครบังคับก็หาไม่

หลั่งมาเอง เหมือนฝนอันชื่นใจ

จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน

เป็นสิ่งที่สองชั้นพล้นปลื้มใจ

แต่ผู้ให้และผู้รับสมถวิล....."

ในศตวรรษต่อ ๆ มาการเติมปัจจัย s ได้เข้าแทนที่ eth และได้ใช้ -s ทั่วไป ทั้งประเทศอังกฤษ โดยเฉพาะในภาษาพูด แต่ในภาษาเขียนยังคงใช้รูป eth ต่อมาอีก เช่น leadeth it, maketh it แต่ภาษาพูดจะใช้ leads it และ makes it เป็นอันว่าในสมัย ของเซคส์เปียร์ใช้ปัจจัย -s กันทั่วไปในภาษาพูด

---

*¹ เสียง e ซึ่งออกเสียงเบา /ə/ จะหายไปในตัว ENE

สำหรับการเติมปัจจัยท้ายคำกริยาของประธานพหูพจน์ปัจจุบันกาลนั้น ในสมัยศตวรรษที่ ๑๖ ยังคงใช้ปัจจัย -s เหมือนกับเมื่อใช้กับประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ อันที่จริงในการเขียนงานประพันธ์วรรณกรรมต่าง ๆ จะไม่เติมปัจจัยใด ๆ ท้ายคำกริยาของประธานพหูพจน์อยู่แล้ว เพราะใน ME ใช้เติมด้วย en ซึ่งปลายสมัยเสียงนาสิก /n/ ท้ายสระเสียงเบา /ə/ จะหายไป และต่อมา /ə/ ซึ่งมีเสียงเบาจะหายไปด้วย แต่อย่างไรก็ตามปัจจัย -s (ที่ใช้จากอิทธิพลของภาษาถิ่นภาคเหนือ) ก็ยังใช้เติมท้ายคำกริยาเมื่อใช้กับประธานพหูพจน์บ้างเป็นครั้งคราว เช่น *troubled minds that wakes.....* เป็นต้น ซึ่งจะเลิกใช้ไปโดยสิ้นเชิงในตอนปลายศตวรรษที่ ๑๘

กล่าวโดยสรุป การเติมปัจจัยท้ายคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ ในสมัย ENE นี้จะใช้ ๒ แบบ คือแบบ -s (ของภาษาถิ่นภาคเหนือ) และ -eth (ของภาษาถิ่นทางภาคใต้) จนในที่สุด -eth กลายเป็นลักษณะการใช้ของภาษาอังกฤษที่แสดงความสนิทสนมเป็นกันเอง (colloquial use) และใช้ปัจจัย -s ในการพูดหรือเขียนที่เป็นพิธีการ จน -eth ได้เลิกใช้ไปในที่สุด

รูปต่าง ๆ ของคำกริยา

ในสมัย ME strong verb ได้กลายสภาพเป็น **weak verb** เป็นจำนวนมาก เช่น **crow, crowd, now, dread** และ **wade** และคำกริยาที่เคยเป็น **weak verb** ก็อาจเปลี่ยนเป็น **strong verb** เช่น **waxed** → **waxen, sowed-+ sew, gnawed** → **gnaw** และคำกริยาบางคำก็มีรูปแสดงอดีตกาลที่แตกต่างจากปัจจุบัน และมีปรากฏใช้ในคัมภีร์ไบเบิลเช่นคำ **brake (broke), spake (spoke), drave (drove), sware (swore), bote (bit)** หรือแม้กระทั่งใช้รูป **brent** แทน **burnt** และ **brast** แทน **burst** และยังมีคำกริยา **wash** → **wesh** → **washen** จนกระทั่งปลายศตวรรษที่ ๑๖ จึงได้ใช้รูปเหมือนปัจจุบัน ดังนั้นคำกริยารูปต่าง ๆ ที่ผิดไปจากปัจจุบันจะพบมากในสมัย เซคส์เปียร์

รูปของคำกริยาที่แสดงปฏิเสธ

ในสมัย **ENE** นี้คำกริยาจะแสดงปฏิเสธด้วยการวาง **not** ไว้ข้างหน้าเช่น **I not doubt** **it not appears to me, she not denies it** และยังมีการใช้ปฏิเสธซ้อนเหมือนในสมัย OE และ ME แต่ความหมายที่แท้จริงของการใช้ปฏิเสธซ้อนในสมัย **ENE** นี้ก็เพื่อใช้เน้นความเป็นปฏิเสธ^{*1} ตัวอย่างในสมัย เซคส์เปียร์ที่ใช้ปฏิเสธซ้อน เช่น **Thou hast spoken no word all this while-nor understand none neither** หรือ **First he denied you in him no right** หรือ **my father hath no child, but I, nor none is like to have**

ในสมัยนี้ยังมีการใช้ **impersonal construction** (ประโยคที่มีประธานเป็น it) เช่น **it dislikes me, so please him come** ปัจจุบันจะไม่ใช้ **impersonal construction** แบบนี้แล้ว นอกจากในบางสำนวน เช่น

It's raining.....

It's thundering.....

It's time to go.....

It seems to me.....

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับคำบุพบทในสมัยนี้ก็มีดังที่เซคส์เปียร์ได้เขียนว่า **I'll rent the fairest house in it after threepence a day** (ปัจจุบันใช้ **at**) หรือ **Our fears in Banquo stick deep** (ปัจจุบันใช้ **about**) อย่างไรก็ตามคนอังกฤษในสมัยนี้ไม่ได้ให้ความสนใจการเปลี่ยนแปลงด้านคำคุณศัพท์และบุพบท ฯลฯ เท่ากับวิวัฒนาการในเรื่องเสียง, **inflections**, และการเพิ่มพูนคำศัพท์

---

^{*1}ยังคงใช้ปฏิเสธซ้อนในความหมายนี้อยู่ในภาษาถิ่นบางแห่งในประเทศอังกฤษ

โดยสรุป ยุค ENE สมัยศตวรรษที่ ๑๔ เป็นยุคที่นักประพันธ์แต่ละคนพยายามที่จะมี style ของตนเองในการเขียน

ศตวรรษที่ ๑๖ เป็นยุคของการผลิตวรรณกรรมที่ดี เป็นยุคที่ปรับปรุงภาษาอังกฤษให้เป็นแบบแผน คนอังกฤษในสมัยนี้มีความสนใจในวิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับภาษาอังกฤษ และต่อต้านอิทธิพลของชาติอื่นภาษาอื่น เช่นภาษาละติน ยุคนี้มีการรวบรวมกฎเกณฑ์ภาษาอังกฤษเสียใหม่เพื่อใช้เป็นแบบแผนในวงวรรณกรรมและการศึกษาในขณะที่ศตวรรษที่ ๑๓, ๑๔ คนอังกฤษเองผลักดันให้อังกฤษเรียนภาษาฝรั่งเศสให้ดีและถูกต้อง ถึงกับส่งไปเรียนยังฝรั่งเศส ในสมัย ENE นี้มีนักประพันธ์พยายามเขียนตำราการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เพื่อให้คนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศได้ศึกษาและยังมีวัตถุประสงค์เพื่อให้คนอังกฤษเองที่พูดด้วยภาษาถิ่นแปลก ๆ แตกต่างไปจากภาษาถิ่นภาคกลาง ได้ศึกษาแล้วเรียนและพูดด้วยเสียงที่เป็นมาตรฐาน ในสมัยนี้จึงมีการเพิ่มพูนคำศัพท์ให้มากขึ้น และวางกฎเกณฑ์ในการสะกดคำให้เป็นแบบอย่างกันทั่วไป ความพยายามทั้งหมดของคนอังกฤษในยุคนี้ นั้น แสดงให้เห็นความตั้งใจของคนที่จะพัฒนาภาษาอังกฤษเสียงใหม่

อีกประการหนึ่ง ในยุคแห่งการฟื้นฟูศิลปวิทยาการนี้ ทำให้เกิดภาษาอังกฤษสมัยใหม่ขึ้นอันเนื่องมาจากเหตุผลหลายประการ เช่น The Great Vowel Shift ทำให้มีระบบการออกเสียงสระยาวที่แตกต่างไปจาก ME และการสร้างเครื่องพิมพ์ดีด ทำให้เกิดมาตรฐานการสะกดของคำที่เป็นแบบอย่างในการเขียนโดยทั่วไป

ประการสุดท้าย ภาษาอังกฤษในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการนี้เป็นภาษาชนิดไม่ตายตัว ยืดหยุ่นได้ เช่น คำคุณศัพท์อาจจะใช้เป็นคำกริยาวิเศษณ์ เป็นคำนาม หรือคำกริยาก็ได้ คำนามอาจใช้เป็นคำกริยาก็ได้ เป็นต้น อย่างไรก็ตามถึงแม้ในยุคนี้จะพยายามตั้งกฎเกณฑ์ของภาษาให้เป็นแบบแผน แต่ก็ยังมีอีกหลายลักษณะที่ไม่สามารถสร้างเป็นแบบแผนได้ ยังมีการใช้ไวยากรณ์แบบต่าง ๆ เช่น รูปของคำสรรพนามบุรุษที่ ๒ พหูพจน์ มีการใช้ youse, you-all หรือ you were เพื่อแสดงความเป็นพหูพจน์ที่แตกต่างจาก you, you was เอกพจน์ มีการนำคำ

ใหม่ ๆ เข้ามาทดลองใช้ การออกเสียงและการสะกดแบบต่าง ๆ ภาษาในการพูดสนทนา
 เอามาใช้ปะปนกัน เช่น มีการใช้ทั้ง have wrote กับ have written และใช้พหูพจน์
 housen กับ houses, shoon กับ shoes เป็นต้น รูปแบบต่าง ๆ นี้จะใช้ปะปนกันจน
 ไม่รู้ว่าคำไหนเป็นคำที่ถูกต้อง บางครั้งออกเสียง /saʔtɪn/ ในคำ certain และ
 /saʔvɪs/ ในคำ service ความไม่แน่นอนทั้งหมดนี้เกิดในปลายสมัย ENE ซึ่งจะมีการ
 สร้างกฎและระบบที่แน่นอนในสมัย Modern English นี้เอง

วิวัฒนาการของระบบประโยค (word order)

ระบบประโยคโดยทั่วไปในสมัย OE จะมีความคล้ายคลึงกับภาษาอังกฤษปัจจุบัน
 โดยทั่ว ๆ ไป ดังนี้

๑. ถ้าประโยคไม่ได้ขึ้นต้นด้วย þā (then) และ ne (not) หรือคำสันธาน
 and (and) รูปประโยคจะเหมือนภาษาอังกฤษปัจจุบัน เช่น

Hē arās. (He arose)

Hī gesāwōn ðone steorran (They saw the star)

Ic eom fiscere. (I am a fisherman)

þæt is sārlic. (That is sad)

แต่อาจจะมีการเขียนใน **main clause** โดยเอากรรมตรงที่เป็นคำสรรพนาม
 ไว้หน้าคำกริยาใน **main clause** ได้เช่น

ic ēow secge þæt. . . .(I you tell that.....)

และมีการเขียน style ที่นำเอาคำคุณศัพท์หรือกริยาวิเศษณ์มาวางเน้นไว้หน้า
 ประโยค เช่น nanega þing ic dyde (many a thing I did หรือ swTðe

waxgeorn eart þū. (very good are you)

๒. คำบุพบท จะวางขยายอยู่หน้าคำนาม หรือหน้าคำคุณศัพท์ที่ขยายคำนาม เช่น
tō Lundene (to London) on þissum gēare (in this year) to him (to him)
 แต่ถ้ามามีคำกริยาตามมา คำบุพบทอาจวางอยู่หลังคำสรรพนามได้ เช่น **him wið gefeahrt.**
(them with fought = SE fought with them)

๓. คำนำหน้านามต่าง ๆ เช่น **article, demonstrative pronoun**
 หรือ **predeterminer** ต่าง ๆ เช่น **all, both** ก็วางอยู่หน้าคำนามเหมือนปัจจุบัน เช่น
sē hāilga Beda (The holy Bede) ealle ðā tid (all the time)

๔. คำนามที่ทำหน้าที่ขยายคำนามที่มาข้างหน้า (**noun in apposition**)
 ก็จะมี **word order** เช่นเดียวกับปัจจุบัน เช่น **ēadweard his sunu . . . .(Edward,**
his son.) เป็นต้น

ลักษณะรูปประโยคที่แตกต่างกันระหว่างภาษาอังกฤษปัจจุบันกับ OE, ME และ ENE

๑. การใช้ **group genitive** ในสมัย ENE เช่น **Lord Mayor of London's**
house, the King of Sweden's Throne และ **Somebody else's glove** เป็นต้น

๒. ไม่มีการวางตำแหน่งคำกริยาช่วยที่แน่นอนเหมือนปัจจุบัน เช่น OE **hafde**
geworden (had fared) คำกริยาช่วยวางไว้หน้าคำกริยาแท้บอกความเป็น **past perfect**
w' ofslægenne hæfdon (killed had) คำกริยาช่วยตามหลังคำกริยาแท้ซึ่งลักษณะนี้
 จะไม่เกิดขึ้นในรูปประโยคของภาษาอังกฤษปัจจุบัน

๓. ใช้ **do, did** ในการเน้นหรือย้ำในสมัย OE จะวางไว้หลังคำกริยาแท้
 เช่น **gynenne dyde (care did)(he) = (he) did care** และใช้ในลักษณะนี้ แต่
 เปลี่ยนเป็นวางไว้หน้าคำกริยา เช่น **I do enjoy**

๔. ในสมัย OE ถ้ากรรมเป็นคำสรรพนามจะนำมาวางไว้หน้าคำกริยาได้ เช่น
mē þyncþ (to me it seems) หรือ **him þihte (to him it seemed)** ในสมัย ME
 ก็เช่นเดียวกัน จะยังคงมีลักษณะนี้อยู่ : **A mē thihte (to me it seems)** หรือ **mē**
thoghte (to me it seemed)

๕. ประโยค OE *ic hit eom* (I it am) = NE *It is me* ในสมัย ME จะวาง *hit* ไว้หน้าคำกริยาเป็น *hit am I* (*It is I*) ซึ่งปัจจุบันเปลี่ยนเป็น *It's me* ในการพูดสนทนาที่เรียกว่า colloquial English นับได้ว่าคำสรรพนามเป็นส่วนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงระบบประโยค

๖. ในสมัย ME มีการใช้คำ *full* (*full*) และ *ryght* (*right*) เป็น intensifier มีความหมาย = very เช่น *full cold* = *very cold*, *ryght yong* = *very young* ปัจจุบันจะใช้ลักษณะนี้ในบางภาษาถิ่นเท่านั้น เช่น ทางภาคใต้ของสหรัฐอเมริกาจะพูดประโยค *We had a right good time.*

๗. มีการใช้ปฏิเสธซ้อนตั้งแต่สมัย OE และนิยมใช้มากจนถึงสมัย ME ก็ยังนิยมใช้ปฏิเสธซ้อน ปัจจุบันมีใช้บ้างในบางภาษาถิ่นเท่านั้น ในสมัย OE *ne* ใช้เป็นคำปฏิเสธซึ่งจะใช้รูปย่อ *ŋ* เป็น prefix ของคำกริยา เช่น *ne hafdon* (*not had*) → *næfdon* และคำที่แสดงปฏิเสธอาจเกิดขึ้นได้ถึง ๔-๕ คำในประโยค เช่น *nis nān wīsdōm ne nān nēd nāht ongēan god* (*Not is no knowledge nor no understanding not towards god*) การแสดงปฏิเสธซ้อนหลาย ๆ คำ (*multiple negation*) แบบนี้ยังคงเกิดขึ้นในรูปประโยคของ Middle English เช่น *hē myghte not seye nō thing* (*He might not say no thing*) ในปัจจุบันการใช้ปฏิเสธซ้อนจะถือเป็น sub-standard.

๘. relative clause ของ OE คำกริยาจะวางไว้ท้ายประโยค เช่น *sē wæs on rōme gēlared* (*who was in Rome educated*) ในสมัย ME คำกริยาจะกลับเข้ามาอยู่ในประโยควางไว้หลังคำกริยาช่วย เหมือนกับภาษาอังกฤษปัจจุบันคือ *who was educated in Rome.*

นอกจาก relative clause แล้วในอนุประโยคอื่น ๆ หรืออนุประโยคที่เป็น compound นำหน้าด้วยสันธาน 'and' สมัย OE จะวางคำกริยาไว้ท้ายสุด เช่น เดียวกัน เช่น *and hē hine tō cyninge gehālgode* (*and he him as a king consecrated*) = *and he consecrated him a king* แต่ในสมัย ME คำกริยาจะวางไว้หลังประธาน เหมือนปัจจุบัน เช่น *And hē had Iso in his gardyn.....(and he had also in his garden.....)*

A. ในสมัย OE ถ้าประโยคขึ้นต้นด้วยคำ þā (then) หรือ ne (not) แล้วจะวางคำกริยาไว้หลังคำ þā และ ne ทั้งนี้ ดังนั้นรูปประโยคจะมีลักษณะคล้าย **yes-no question** เพราะประธานจะไปอยู่หลังคำกริยา เช่น þā ēode sē here to hiera scipum (Then went the army to their ships) หรือประโยค Ne cōm sē here oftor eall ūte of þāam setum þonne tuwwa (Not came the army more often entirely out of the entrenchments than twice) ในปัจจุบันรูปประโยคจะมีลักษณะประธาน-กริยา-กรรมธรรมา คือ **Then the army went to their ships.**

*****

คำถามท้ายบท

จงตอบคำถามต่อไปนี้ (ไม่มีเฉลยคำตอบ)

๑. เพราะเหตุใดคำนามในภาษาอังกฤษปัจจุบันจึงมีการแสดงพหูพจน์ได้หลายแบบ เช่น
เอกพจน์ stone → พหูพจน์ stones เอกพจน์ foot → พหูพจน์ feet
และเอกพจน์ child → พหูพจน์ children
๒. จงอธิบายและยกตัวอย่างให้เห็นจริงกับคำกล่าวที่ว่า ภาษาอังกฤษโบราณ คำนามมีการเติมวิภัตปัจจัย เพื่อแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์มากกว่าภาษาอังกฤษในปัจจุบัน
๓. เพราะเหตุใดภาษาอังกฤษปัจจุบันคำกริยาของประธาน third person singular Present tense indicative mood จึงเติมปัจจัย s, es ออกเสียง /s, z หรือ əz/ ทำไมคำกริยาของประธานบุรุษอื่น ๆ จึงไม่ต้องเติมปัจจัยใด จงแสดงวิวัฒนาการการเติมปัจจัยท้ายคำกริยาในลักษณะดังกล่าว
๔. จงอธิบายให้เห็นจริงกับคำกล่าวที่ว่า คำกริยาในภาษาอังกฤษโบราณที่มีรูปแสดงอดีตกาล จะต้องมีการเติมปัจจัยเมื่อกระจายกับประธานบุรุษต่าง ๆ
๕. ภาษาอังกฤษปัจจุบันจะมีการเติมปัจจัยเสียง /s หรือ z หรือ əz/ ท้ายคำนามเมื่อแสดงเจ้าของ (Possessive) และคำนามบางประเภท จะใช้คำบุพบท of แสดง จงอธิบายวิวัฒนาการการแสดงเจ้าของของคำนามตั้งแต่สมัย OE จนถึงปัจจุบัน
๖. จงอธิบายวิวัฒนาการการแสดง Comparative และ Superlative degree ของของคำคุณศัพท์ตั้งแต่สมัย OE ถึงปัจจุบัน
๗. **Dual numbers** ของ OE มีลักษณะอย่างไร จงอธิบาย
๘. จงแสดงวิวัฒนาการการเปลี่ยนรูปจาก thou, ye → you ทั้งเอกพจน์และพหูพจน์ของภาษาอังกฤษยุคใหม่ตอนต้น

๙. ในสมัย ME ได้เกิดปรากฏการณ์ที่สำคัญอันมีผลต่อระบบการออกเสียงสระในพยางค์ที่ไม่ได้รับเสียงเน้นหนัก และผลจากปรากฏการณ์นี้ยังมีผลต่อระบบการเติมวิภัติปัจจัยที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษในสมัยกลาง จงอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าว และอธิบายผลที่เกิดขึ้นกับการเติมปัจจัยของคำนาม
๑๐. ถึงแม้ในปัจจุบันคำคุณศัพท์ที่ขยายคำนามจะไม่มีกริยาเติมปัจจัยใด ๆ แต่ในสมัย OE และ ME จะต้องมีการเติมปัจจัยท้ายคำคุณศัพท์เมื่อทำหน้าที่ขยายคำนามชนิดต่าง ๆ จงอธิบายและยกตัวอย่าง
๑๑. เพราะเหตุใด OE *hē bTdeþ* จึงกลายเป็น *hē bTtt*
๑๒. ลักษณะโครงสร้างประโยคของภาษาอังกฤษปัจจุบันมีความแตกต่างจากรูปประโยค (word order) ของภาษาอังกฤษ OE และ ME อย่างไร จงอธิบายแต่พอสังเขป
๑๓. จงแสดงวิวัฒนาการของ definite article "the" และ Demonstrative pronoun "that" ตั้งแต่สมัย OE, ME จนถึงปัจจุบัน